

Arrest

nr. 137 048 van 23 januari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 september 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 augustus 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 oktober 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. JEENINGA loco advocaat R. JESPERS en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Jamalagha, gelegen in het district Hisa-e-Duwum-e-Kohistan in de provincie Kapisa. U bent een soennitische moslim en Tadzjiek van etnische achtergrond.

Op 1 oktober 2009 diende u een eerste asielaanvraag in. U verklaarde minderjarige te zijn en uw land van herkomst te hebben verlaten omwille van de werkzaamheden van uw vader voor een wegenbouwbedrijf aan een weg van Nijrab naar Sarobi. De Afghaanse overheid verdacht uw vader, die spoorloos was, ervan banden te hebben met de taliban. Omdat men een wapen bij u thuis

had gevonden, werd u eveneens opgeroepen door de politie, waarna u het land ontvluchtte. Uw verzoek tot asiel werd door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 20 juli 2010 afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U was er namelijk niet in geslaagd uw asielmotieven aannemelijk te maken. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) op 26 oktober 2010. U liet na een cassatieberoep in te dienen.

Op 22 december 2010 diende u een tweede asielverzoek in. U vroeg opnieuw asiel aan omwille van dezelfde problemen als bij uw eerste asielaanvraag. Ter staving van deze asielaanvraag legde u uw taskara neer, een brief van de politie over uw vader, die u ook al bij uw eerste asielaanvraag had neergelegd, en een brief van politie waarin zowel uw vader als u ervan worden verdacht banden te hebben met de taliban. Ook legde u toen een brief van uw coördinator uit het VTI Sint-Lucas uit Oudenaarde neer. Uw tweede aanvraag werd niet in overweging genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 6 april 2011.

U verliet België niet en diende op 3 juni 2013 een derde asielaanvraag in. In het kader van uw derde asielaanvraag baseerde u zich nog steeds op voorvermelde problemen die nog steeds actueel zouden zijn. Ter staving van deze asielaanvraag legde u opnieuw uw taskara neer, met daarbij een brief van uw advocaat en een brief van het districtshuis waarin de bewoners van uw dorp worden verzocht u en uw vader op te sporen. Deze aanvraag werd eveneens niet in overweging genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 5 juni 2013.

Op 12 februari 2014 diende u een vierde asielaanvraag in waarbij u verklaarde niet terug te zijn gekeerd naar uw land van herkomst. In kader van uw vierde asielaanvraag haalt u aan nog steeds niet terug te kunnen naar Afghanistan omdat uw problemen, die u in kader van uw eerste asielaanvraag aanhaalde, nog steeds actueel zijn. U zou contact met uw oom hebben gehad. U haalt eveneens aan geen onderdak, geen papieren en geen werk te hebben.

Uw vierde asielaanvraag staft u met een brief van de politie over uw vader, die u reeds in kader van uw eerste asielaanvraag had neergelegd, een brief van de politie over uw vader en u, die u reeds in kader van uw tweede asielaanvraag had neergelegd, en een oproep van het districtshuis aan uw dorpsbewoners, die u reeds in kader van uw derde asielaanvraag had neergelegd.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorafgaandelijk moet worden vastgesteld dat er in het kader van uw eerste asielverzoek door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) werd geconcludeerd dat er geen geloof kon worden gehecht aan uw beweringen een vrees te hebben voor de Afgaanse autoriteiten. Ook kwam de RvV tot de conclusie dat er in uw regio van herkomst geen sprake was van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a of b van de Vreemdelingenwet.

In het kader van uw vierde asielaanvraag moet worden vastgesteld dat u opnieuw verwijst naar de elementen waarop u zich in het kader van uw eerste asielverzoek baseerde, met name uw vrees voor de Afgaanse autoriteiten. Deze zouden een convocatiebrief hebben gestuurd en persoonlijk nog naar u zijn komen vragen (gehoorverslag CGVS, dd. 02/04/2014, p. 3 & 5). Voorts haalt u aan geen nieuws te hebben inzake uw problemen (CGVS, p. 3). Wat dit betreft moet worden beklemtoond dat uw eerste aanvraag door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) werden bevestigd. Tegen dit arrest diende u geen cassatieberoep in. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag louter verwijst naar de verklaringen die u reeds in kader van uw eerste asielaanvraag heeft verduidelijkt, en enkel bijkomende verklaringen aflegt die volledig in het verlengde liggen daarvan, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen.

Hieraan moet worden toegevoegd dat u er evenmin in geslaagd bent de bijkomende verklaringen die u in kader van uw vierde asielaanvraag op het CGVS heeft afgelegd, aannemelijk te maken. Zo is het weinig geloofwaardig dat u helemaal geen begin van informatie kan geven over de bezoeken van de agenten bij u thuis. Nochtans heeft u op 2 april 2014, zes maanden voor uw gehoor op het CGVS, nog contact gehad met uw oom (CGVS, p. 2). Bijgevolg is het erg merkwaardig dat u enkel kunt meedelen dat de politie twee of drie keer bij u thuis is langsgelkomen, maar niet weet wanneer dit exact plaatsvond (CGVS, p. 5) noch wat men toen precies tegen uw familieleden heeft verteld (CGVS, p. 6). De vaststelling dat u amper kan uitweiden over de bezoeken van de autoriteiten aan uw familie, leidt er dan ook toe dat er alweer heel wat vragen kunnen worden gesteld bij de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. U bent namelijk omwille van die redenen uw thuisland ontvlucht.

In het kader van uw vierde asielaanvraag legt u voorts een brief van de politie over uw vader neer, een brief van de politie over uw vader en uzelf en een brief van het districtshuis inzake uw problemen; allen documenten die u reeds bij een van uw vorige asielaanvragen heeft neergelegd.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat deze documenten in het verlengde liggen van uw eerste asielaanvraag, die reeds, zoals hierboven gesteld, door de RvV als ongeloofwaardig werd beoordeeld. Bovendien kunnen documenten ter ondersteuning van een asielaanvraag enkel als bewijs worden aanvaard indien ze dienen ter ondersteuning van waarschijnlijke en coherente verklaringen, hetgeen bij u, zoals reeds door de RvV werd geoordeeld, niet het geval is. Deze drie documenten kunnen uw ongeloofwaardigheid dan ook niet herstellen. Over de brief van de politie over uw vader (Stuk 1) moet bovendien worden opgemerkt dat u deze reeds in kader van uw eerste asielaanvraag heeft neergelegd waardoor deze reeds werd beoordeeld door zowel het CGVS als de RvV. Inzake de brief van de politie waarin u en uw vader worden verdacht (Stuk 2), moet dan weer worden opgemerkt dat het hoogst merkwaardig is dat u de exacte inhoud van deze brief niet kent (CGVS, p. 3). Zo geeft u te kennen deze nog nooit te hebben gelezen, maar ook nooit te hebben laten voorlezen door iemand die wel Dari kan lezen in België (CGVS, p. 3). De vaststelling dat u de inhoud van deze brief, die u reeds had neergelegd in kader van uw tweede asielaanvraag, niet kent en ook niet gemotiveerd bent om deze te kennen, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid eens te meer.

Bovendien blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afgaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afgaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afgaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.

In het kader van uw tweede asielaanvraag legde u ook een brief van uw coördinator uit het VTI Sint-Lucas uit Oudenaarde neer. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze brief enkel handelt over uw leerprestaties in België, maar niets zegt over uw asielproblemen. In het kader van uw derde asielaanvraag legde u een brief van uw advocaat neer. Ook deze zegt niets over uw asielmotieven, enkel over het feit dat u toen, in kader van uw derde asielaanvraag, drie documenten wou neerleggen.

Naast uw vrees voor de autoriteiten omwille van uw vader, haalt u voorts aan dat u bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan vreest geen werk te zullen vinden in Kapisa (CGVS, p. 7), vreest te worden gerekruteerd (CGVS, p. 8) en vreest dat de plaatselijke bevolking u niet zomaar gerust zal laten (CGVS, p. 8).

Inzake uw angst om in Kapisa geen werk te zullen vinden, moet worden opgemerkt dat dit motief geen verband houdt met de criteria bepaald in de Vluchtelingenconventie of in de definitie van subsidiaire bescherming. Het betreft immers een probleem van louter economische aard.

Wat uw vrees voor gedwongen rekrutering betreft, moet worden vastgesteld dat in de UNHCR Guidelines uitdrukkelijk wordt gesteld dat het risico op gedwongen rekrutering afhankelijk is van de individuele omstandigheden eigen aan de zaak. Hieruit blijkt dat een asielzoeker in concreto dient aan te tonen dat hij persoonlijk een risico op gedwongen rekrutering loopt en dat een verwijzing naar de loutere mogelijkheid op gedwongen rekrutering niet volstaat om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Daar u zich beperkt tot een verwijzing naar de loutere mogelijkheid op gedwongen rekrutering, en verder aangeeft dat u in uw regio nooit iets heeft meegemaakt in verband met rekrutering en u zelfs letterlijk stelt dat er geen taliban zijn in uw regio (CGVS, p. 8-9), moet worden geconcludeerd dat u er niet in slaagde een risico op vervolging omwille van het behoren tot een van de in de UNHCR Eligibility Guidelines beschreven risicogroepen aan te tonen.

Inzake uw vrees voor de plaatselijke bevolking moet worden vastgesteld dat u dit enkel aanhaalt om te duiden dat men in Afghanistan in alles problemen zoekt (CGVS, p. 8). Het enige verschil in mentaliteit tussen u en de lokale bevolking ziet u in de zin dat u niet zomaar met anderen problemen zult zoeken, wat andere Afghanen wel doen (CGVS, p. 8). Dit is echter geen gegronde reden waarom u niet terug zou kunnen keren naar uw geboortestreek, na een jarenlang verblijf in België. Bovendien heeft u ook in België enkel contact met andere Afghanen en neemt u, waar u kan, deel aan de Afgaanse feestdagen (CGVS, p. 7-8). Tenzij u zelf problemen zoekt, ziet u echter geen andere problemen ontstaan in Afghanistan, zegt u zelf (CGVS, p. 9). Ook heeft u sinds uw eerste asielaanvraag nog contact met uw oom (CGVS, p. 2 & 5), die wekelijks vanuit Kabul op bezoek gaat bij uw moeder en grootouders in Kapisa (CGVS, p. 6-7). Hierdoor geeft u te kennen nog steeds over een netwerk te beschikken in uw thuisland waarop u kan terugvallen.

Tot slot haalt u in het kader van uw vierde asielaanvraag aan in België geen onderdak te hebben, geen papieren en geen werk (CGVS, p. 2). Er moet worden opgemerkt dat deze elementen betrekking

hebben op uw verblijf in België en volledig losstaan van uw asielrelaas of uw vrees ten opzichte van Afghanistan.

Omwille van bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan uw vluchtmotieven, zodat u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Hisa-e-Duwum-e-Kohestan in de provincie Kapisa te worden beoordeeld.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan, Beschrijving van het conflict dd. 25 juni 2014 en de COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie – Regionale analyse. Deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad dd. 25 juni 2014) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kapisa behoort tot de centrale regio van Afghanistan.

Uit de bijgevoegde informatie blijkt dat de situatie in Kapisa erg verschillend is tussen de noordelijke en de zuidelijke districten. Uit de informatie blijkt dat in die zuidelijke districten wel sprake is van hevige AGE- en ANSF-activiteit, waarbij ook geregeld burgers het slachtoffer worden. In de

noordelijke districten is van dergelijke activiteit amper sprake. Voor Hisa-i-Duwum Kohistan stelde UNOCHA wel een lichte stijging vast van het aantal veiligheidsincidenten gedurende de eerste tien maanden van 2013. Tijdens de verslagperiode (oktober 2013 – april 2014) werd er echter geen melding meer gemaakt van nieuw geweld.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Hisa-e-Duwum-e-Kohistan van de provincie Kapisa actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel met betrekking tot het administratief dossier voert verzoeker de schending aan van het recht van verdediging en van het algemeen rechtsbeginsel van openbaar bestuur. Verzoeker stelt dat hij op 27 augustus 2014 aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen liet weten een kopie te willen bekomen van het administratief dossier. Dit geschiedde per fax en hierin werd gewezen op het dringend karakter. Op 3 september 2014 was verzoeker echter nog niet in het bezit van het administratief dossier, noch werd hij op de hoogte gesteld van de mogelijkheid om het dossier in te zien. Verzoeker kan derhalve niet met kennis van zaken beroep indienen tegen de bestreden beslissing.

In een eerste middel inzake de vluchtelingenstatus voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en van artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951. Uit verzoekers verklaringen blijkt duidelijk dat hij vervolgd wordt door de Afghaanse autoriteiten. Verzoeker geeft op een duidelijke manier aan dat hij Afghanistan is moeten ontvluchten omdat hij vreest voor zijn leven, omwille van het vermoeden van de Afghaanse autoriteiten dat verzoeker en zijn vader banden hebben met en werkzaam zijn voor de taliban. De door verzoeker neergelegde documenten bewijzen daarenboven het gegronde karakter van zijn vrees voor vervolging. Verzoekers vader is reeds spoorloos sinds 2009 en de mogelijkheid bestaat dat hij gerekruteerd werd door de taliban. Verder benadrukt verzoeker dat hij België is binnengekomen als minderjarige en een zeer lage opleidingsgraad heeft.

In een tweede middel inzake de vluchtelingenstatus voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM), van de artikelen 48/3 en 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 “*betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen*”. Met betrekking tot de bezoeken van de agenten bij hem thuis, kan verzoeker alleen afgaan op hetgeen hem werd verteld door zijn oom. Verzoeker heeft duidelijk aangegeven dat hij enkel met zijn oom die woonachtig is in Kabul contact heeft en niet met zijn familie in het dorp. Het kan verzoeker dan ook niet worden verweten dat hij geen kennis heeft over de details van deze huisbezoeken. De contacten met zijn oom zijn schaars en duren niet langer dan enkele minuten. Met betrekking tot het feit dat verzoeker de exacte inhoud van de brief afkomstig van de politie niet kent, stelt verzoeker dat hij in België is toegekomen als minderjarige en vandaag slechts 21 jaar oud is. Daar komt nog bij dat hij geen school heeft gelopen in Afghanistan en aldus analfabeet is. In tegenstelling tot hetgeen het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt, werd deze brief wel aan verzoeker voorgelezen door een tolk. Aangezien verzoeker niet kan lezen, kan hij echter niet letterlijk stellen wat er in deze brief vermeld wordt. Verder worden de voorgelegde documenten afgewezen met algemene beweringen in verband met de bewijswaarde. De inhoud van de voorgelegde documenten wordt gewoonweg niet onderzocht. De voorgelegde documenten bekrachtigen verzoekers verklaringen en zijn gelet op zijn jeugdige leeftijd en lage opleidingsgraad van groot belang. Verzoeker stelt zich de vraag of van een minderjarige kan worden verwacht dat hij alle details omtrent zijn asielaanvraag dient te kennen, zeker wanneer men rekening houdt met zijn analfabetisme.

In een enig middel inzake de subsidiaire beschermingsstatus voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van het EVRM, van de artikelen 48/4 en 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 “*betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen*” en van het

zorgvuldigheidsbeginsel. De beschikbare informatie over Afghanistan geeft aan dat de situatie significant aan het verslechteren is. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt zelf dat er sprake is van een wijzigende en verslechterende veiligheidssituatie in Afghanistan in het algemeen, alsook in de provincie Kapisa. Verder wordt aangegeven dat de situatie verschillend is tussen de noordelijke en de zuidelijke districten in de provincie. Het Commissariaat-generaal bevestigt dat in de zuidelijke districten sprake is van hevige AGE- en ANSF-activiteit, waarbij geregeld burgers het slachtoffer worden. Verzoeker is afkomstig van het district Hesa Duwum Kohistan, dat zich bevindt in het zuidelijke gedeelte van de provincie. Hij begrijpt dan ook absoluut niet waarom de subsidiaire bescherming hem geweigerd werd. Verzoeker is zonder twijfel afkomstig van een regio waar dagelijks terreur dreigt en talrijke burgerslachtoffers vallen. Daarnaast wijst verzoeker op het stijgende aantal gewapende groeperingen en op recente nieuwsberichten die aangeven dat het geweld in de provincie Kapisa en eveneens in Kohistan grote proporties aanneemt zodat er wel degelijk sprake is van willekeurig geweld in de context van een gewapend conflict. Tevens wijst verzoeker erop dat nagenoeg alle omliggende districten en provincies als onveilig te beschouwen zijn voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verder wijst verzoeker op het feit dat in gebieden waar anti-regeringsgroeperingen effectief controle hebben over het grondgebied verschillende manieren gebruikt worden om mannen te rekruteren door middel van dwang. Ook de Afghaanse lokale politie zou mannen en kinderen gedwongen rekruteren. Bij een gedwongen terugkeer naar Afghanistan zal verzoeker aan zijn lot worden overgelaten op de luchthaven van Kabul en wordt hij de facto een IDP. Voorts wijst verzoeker op de preciaire positie van terugkeerders. Ten slotte dient vermeld te worden dat verschillende NGO's aangedrongen hebben op een moratorium op uitzettingen naar Afghanistan.

2.2. Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift de volgende documenten toe: informatie over de provincie Kapisa en een fax verzonden naar de Dienst Openbaarheid van Bestuur.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutive kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker werpt in onderhavig verzoekschrift de schending op van het recht op verdediging en het algemeen rechtsbeginsel van openbaar bestuur en stelt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft nagelaten hem in het bezit te stellen van het administratief dossier of hem op de hoogte te stellen van de mogelijkheid om het dossier in te zien. Ter staving hiervan voegt verzoeker een faxbericht bij waaruit blijkt dat hij liet weten een kopie te willen bekomen van het

administratief dossier en op het dringend karakter ervan wees. Uit dit faxbericht blijkt echter dat verzoeker zijn vraag tot het bezorgen van de informatie die aan het dossier werd gevoegd, gericht heeft aan de Dienst Openbaarheid van Bestuur van de Dienst Vreemdelingenzaken en niet aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De Raad stelt tevens vast dat de faxnummers op dit document, zowel het getypte als het met de handgeschreven nummer, niet overeenkomen met het faxnummer van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, dat duidelijk vermeld staat op de bestreden beslissing en de kennisgeving van de bestreden beslissing. Bovendien merkt de Raad op dat uit het door verzoeker aan zijn verzoekschrift toegevoegde bericht niet kan worden afgeleid dat dit daadwerkelijk werd verzonden, daar het faxbewijs ontbreekt. Bijgevolg kan hier evenmin uit worden afgeleid of verzoeker dit bericht op datum van 27 augustus 2014 heeft verzonden, noch blijkt hieruit dat dit effectief ontvangen werd.

2.6. Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd. De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

2.7. De eerste asielaanvraag werd door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij beslissing van 20 juli 2010 afgewezen omdat (i) het feit dat hij geen informatie kan verstrekken over het bedrijf waarvoor zijn vader werkte, afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag, (ii) verzoeker op geen enkele wijze aannemelijk maakt dat hij de politie moest vrezen, (iii) het feit dat verzoeker geen enkele bescherming zoekt bij de ouderlingen van zijn dorp afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag, (iv) de neergelegde oproepingsbrief enkel kan dienen als ondersteuning van een samenhangend en geloofwaardig asielaanvraag en Afghaanse documenten gemakkelijk op niet-reguliere wijze verkregen worden, zelfs vanuit officiële kanalen, (v) er op dit ogenblik voor burgers in het district Kohistan uit de provincie Kapisa geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet is. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde deze beslissing bij arrest nr. 50.124 van 26 oktober 2010.

2.8. De Raad stelt vast dat verzoeker, in het kader van zijn huidige asielaanvraag, volhardt in de asielmotieven aangehaald bij zijn eerste asielaanvraag en stelt geen nieuwe informatie te hebben over deze problemen (stuk 15, verklaring meervoudige asielaanvraag, vragen 12, 15, 18, 19, 21; stuk 6, gehoorverslag, p. 2, 3). Verzoeker voegt slechts toe dat zijn moeder van de politie een oproepingsbrief van het district ontving en dat er nadien nog twee of drie keer mensen naar verzoeker kwamen vragen (stuk 6, gehoorverslag, p. 3, 5). Verzoeker stelt dat deze brief werd afgegeven in 2010, maar weet verder niet wanneer zijn moeder deze brief ontving, noch wanneer hij zich volgens deze brief diende aan te melden (stuk 6, gehoorverslag, p. 3). Evenmin weet verzoeker wanneer de politie nadien nog langskwam, noch met hoeveel zij kwamen of wat zij tegen zijn moeder zeiden (stuk 6, gehoorverslag, p. 5, 6). Nochtans had verzoeker zo'n zes maanden voor zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 2 april 2014 nog contact met zijn oom en vertelde verzoekers oom hem een jaar voor dit gehoor dat de politie naar hem kwam vragen (stuk 6, gehoorverslag, p. 2, 5). Waar verzoeker er in onderhavig verzoekschrift op wijst dat de contacten met zijn oom schaars zijn en niet langer duren dan een paar minuten, stelt de Raad vast dat het geenszins aannemelijk is dat verzoeker zich hieromtrent niet heeft geïnformeerd.

De Raad stelt verder vast dat documenten slechts beschikken over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielaanvraag ongeloofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het relaas worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben. Overigens kan met betrekking tot de hierboven reeds aangehaalde oproepingsbrief nog worden opgemerkt dat verzoeker geenszins op de hoogte was van de inhoud van deze brief (stuk 6, gehoorverslag, p. 3). Verzoekers verklaart weliswaar dat hij geen Dari kan lezen, maar hij zou deze brief ook nooit door

iemand anders laten lezen hebben (stuk 6, gehoorverslag, p. 3). Gevraagd of het niet interessant is voor hem om te weten wat erin staat, wijzigt verzoeker zijn verklaring en stelt hij dat het hem werd voorgelezen door een tolk, die hem zei dat het een oproepingsbrief was waarin hem gevraagd wordt om te komen en een aantal vragen te beantwoorden (stuk 6, gehoorverslag, p. 3, 4). Wat er ook van zij, merkt de Raad op dat, waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift wijst op zijn analfabetisme en stelt dat hij als minderjarige toekwam in België, redelijkerwijze van verzoeker kan worden verwacht dat hij zich uitgebreid zou informeren omtrent de inhoud van de door hem neergelegde documenten. Wat betreft de door verzoeker neergelegde brief van de politie over zijn vader, merkt de Raad op dat deze door verzoeker reeds in het kader van zijn eerste asielaanvraag werd neergelegd en beoordeeld. Met betrekking tot de brief van het district, stelt verzoeker dan weer dat de ouderen van zijn dorp hierin verklaren dat zij hem op geen enkele manier kunnen beschermen of helpen (stuk 6, gehoorverslag, p. 4). Uit de vertaling van deze brief in het kader van verzoekers derde asielaanvraag blijkt echter dat deze brief gericht is aan de bewoners van het dorp en hierin gevraagd wordt om te helpen informatie door te geven over verzoeker en zijn vader (derde asielaanvraag, verklaring, vraag 15). Het is overigens geenszins aannemelijk dat deze brief, die gericht is aan alle inwoners van het dorp en waarin verzoeker en zijn vader beschuldigd worden van samenwerking met de taliban, door de dorpsoudsten aan verzoekers moeder werd afgegeven (derde asielaanvraag, verklaring, vraag 15). De brief van de coördinator van het VTI Sint-Lucas, waarin verzoekers leerprestaties in België worden besproken, heeft geen betrekking op verzoekers asielrelaas en is dan ook niet dienstig. De brief van verzoekers advocaat, waarin louter wordt gesteld dat verzoeker drie nieuwe documenten ontvangen heeft en dat deze zouden bevestigen dat hij onmogelijk kan terugkeren naar Afghanistan, doet op zich geen afbreuk aan hetgeen hoger werd gesteld. Bovendien blijkt uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier dat veel Afghaanse (identiteits-) documenten gemakkelijk op niet-reguliere wijze te verkrijgen zijn, zelfs buiten Afghanistan. Veel valse documenten zijn zelfs na gedegen onderzoek door specialisten niet van authentieke te onderscheiden. De waarde van Afghaanse documenten is hoe dan ook relatief. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat deze motivering niet aanvaardbaar is en dat de documenten niet zomaar naast zich neergelegd mogen worden, merkt de Raad op dat hierboven reeds werd vastgesteld dat verzoeker bijzonder onwetend blijkt omtrent de inhoud van de documenten en de omstandigheden waarin de oproepingsbrief werd afgegeven aan zijn moeder. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift nog wijst op zijn lage opleidingsgraad, toont hij overigens niet aan dat analfabetisme of ongeschooldheid de verstandelijke vermogens aantast en hij hierdoor niet in staat zou zijn om zijn leefwereld in tijd en ruimte te situeren. Zelfs van een persoon die ongeschoold of analfabeet is, kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij kan antwoorden op een aantal elementaire kennisvragen.

Ten overvloede merkt de Raad nog op dat verzoekers verklaringen dat hij vreest geen werk te zullen vinden in Kapisa, slechts van louter economische aard zijn (stuk 6, gehoorverslag, p. 7). Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling echter aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging (cf. RvS 9 januari 2007, nr. 166.421). Verder stelt verzoeker dat hij reeds vier jaar weg is en dat de zaken misschien veranderd zijn, waardoor de gewone bevolking hem misschien niet met rust zal laten of hem iets aandoen (stuk 6, gehoorverslag, p. 8). Verzoeker stelt vervolgens echter dat dit slechts een verschil in mentaliteit is en dat zijn mentaliteit verschilt van de Afghaanse doordat hij geen problemen zoekt met mensen die hij niet kent (stuk 6, gehoorverslag, p. 8). De Raad stelt echter vast dat verzoeker verklaart in België enkel contact te hebben met Afghanen en tracht ook in België de Afghaanse feestdagen te vieren (stuk 6, gehoorverslag, p. 7, 8). Bovendien verklaart verzoeker zelf dat hij geen problemen zal kennen, tenzij hij zelf problemen zoekt (stuk 6, gehoorverslag, p. 9). Ten slotte merkt de Raad op dat verzoeker stelt dat het mogelijk is dat hij gedwongen gerekruteerd zal worden in Afghanistan (stuk 6, gehoorverslag, p. 8). Verzoeker stelt echter zelf dat dit niet zeker is, maar dat het wel bestaat in Afghanistan (stuk 6, gehoorverslag, p. 8). Bovendien stelt verzoeker zelf nooit iets te hebben meegemaakt in die aard en voegt hij hieraan toe dat er tegenwoordig geen taliban in zijn streek zijn (stuk 6, gehoorverslag, p. 8, 9). De vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

2.9. De artikelen 2 en 3 EVRM stemmen inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, a) en 48/4, § 2, b) van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekers een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of

vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De Raad wijst er verder op dat de schending van artikel 3 EVRM niet dienstig kan aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552).

Verzoeker maakt gelet op bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, zijnde het district Hisa-i-Duwumi Kohestan in de provincie Kapisa, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus "*Afghanistan*" "*Veiligheidssituatie- Beschrijving van het conflict*" van 25 juni 2014 en COI Focus "*Afghanistan*" "*Veiligheidssituatie- Regionale analyse. Deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad*" van 25 juni 2014) blijkt dat de veiligheidssituatie in de zuidelijke en de noordelijke districten van Kapisa sterk verschilt. In het bergachtige zuiden is zeer veel AGE- en ANSF-activiteit. Het overgrote deel ervan speelt zich af in het district Tagab. Occasioneel komt het tot een treffen in het district Nijrab. In de noordelijke districten, die aansluiten bij de relatief rustige Shamali-vlakte ten noorden van Kabul, is van dergelijke activiteit amper sprake. In het district Hisa-i-Duwumi Kohistan tekende UNOCHA een lichte stijging op van het aantal veiligheidsincidenten in de periode van januari tot oktober 2013. In de verslagperiode van de aan het verzoekschrift toegevoegde informatie, zijnde van oktober 2013 tot april 2014, kwam uit dit district echter geen enkel nieuws over gewelddaden. Er kan dan ook geconcludeerd worden dat er voor burgers in het desbetreffende district actueel geen sprake is van een reëel risico om te worden geconfronteerd met een ernstige bedreiging als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aangeeft dat er in de zuidelijke districten sprake is van hevige AGE- en ANSF-activiteit en stelt dat Hisa-i-Duwumi Kohistan zich in het zuidelijke deel van Kapisa bevindt, merkt de Raad op dat in het door verzoeker aan zijn verzoekschrift toegevoegde wikipedia-artikel met betrekking tot het Hisa-i-Duwumi Kohistan district vermeldt wordt dat dit district in het zuidelijke deel van Kapisa ligt. De Raad merkt echter op dat deze informatie geenszins strookt met de erin opgenomen kaart van Kapisa, waaruit blijkt dat Kohistan in het noordwesten van de provincie Kapisa ligt. Ook uit de informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt dat Kohestan in het noordwesten van de provincie ligt. De informatie aanwezig in het administratief dossier stelt dat in de noordelijke districten van de provincie Kapisa die aansluiten bij de relatief rustige Shamali-vlakte ten noorden van Kabul amper sprake is van AGE- en ANSF activiteit. Ook blijkt uit deze informatie dat de noordelijke districten van de provincie Kabul, gelegen in de Shamali-vlakte relatief rustig zijn en er nauwelijks berichtgeving komt over veiligheidsincidenten in deze districten. Overigens blijkt niet dat de provincie Kabul, inclusief Kabul stad, bekend staat als een gevaarlijke regio, zoals verzoeker opwerpt in zijn verzoekschrift.

De door verzoeker in onderhavig verzoekschrift aangehaalde rapporten van de UNHCR, UNAMA, het European Country of Origin Information Network, ANSO en de persartikelen, bespreken de veiligheidssituatie in Afghanistan in het algemeen en de provincie Kapisa en bevestigen dat burgers er het slachtoffer kunnen worden van aanslagen, maar vermelden niet dat er in het district Hisa-i-Duwumi Kohistan in de provincie Kapisa een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet heerst. De Raad merkt overigens op dat de door verzoeker aangehaalde persartikelen met betrekking tot de provincie Kapisa allen betrekking hebben op incidenten die plaatsvonden in andere districten van de provincie Kapisa. De door verzoeker onderlijnde passage heeft

overigens betrekking op een incident dat plaatsvond in het district Kohistanat in de provincie Sar-i Pul en niet in het district Hisa-i-Duwumi Kohistan in de provincie Kapisa. Waar verzoeker verder nog stelt dat hij het risico loopt om door anti-regeringsgroepen of de lokale politie gedwongen gerekruteerd te worden, stelt de Raad vast dat een verwijzing naar informatie van algemene aard en het aanhalen van verzoekers leeftijd op zich niet voldoende is om aan te tonen dat verzoeker zelf effectief het slachtoffer zal worden van dergelijke praktijken. Bovendien werd hierboven reeds opgemerkt dat verzoeker voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde nooit zelf iets in die aard te hebben meegemaakt en hieraan toevoegde dat er tegenwoordig geen taliban meer zijn in zijn regio (stuk 6, gehoorverslag, p. 8, 9). Ook waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift wijst op de precare situatie van vele IDP's en terugkeerders merkt de Raad op dat deze informatie evenmin volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. De vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Waar verzoeker nog verwijst naar de vraag van verschillende NGO's op een moratorium op uitzettingen naar Afghanistan en stelt dat hij meermaals bevestigd heeft dat de Afghaanse autoriteiten hem en zijn vader ervan verdenken te werken voor de taliban, merkt de Raad nog op dat hierboven reeds werd vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers asielrelaas.

2.10. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoot.

2.11. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift het dossier opnieuw over te maken aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig januari tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF